

УИЛЯМ САРОЯН
ДЖИМ ПЕМБЪРТЪН И СИНЪТ
МУ ТРИГЪР

Превод от английски: Нели Константинова, 1971

chitanka.info

В ресторанта на Уили, разположен на Пийч стрийт, влезе баща ми; аз стоях на тезгяха и разговарях с Елла, новата сервитьорка от Тексас, дъвчех кюфтета и отпихах от чашата кафе. Хвърли си шапката на мраморния тезгях, съблече си палтото, сгъна го, остави го до шапката и се обърна към мен:

— Триг, смятам да ти счупя главата. Разправял си на мисиз Шеридън, че не съм бил във войската, а?

Едва не се задавих с кюфтето и кафето, а Елла ми каза да си вдигна лявата ръка, защото помагало против хълцане.

— Триг, дигай се от тоя стол! — вика баща ми.

— Поне кюфтето да си довърша — казвам аз.

— Хубаво — рече баща ми. — Да приказваш на мисиз Шеридън, че никога през живота си не съм убивал човек! И сега вече не иска да ме погледне.

— Добре, татко, само чакай да си изям кюфтето. Ти никога никого не си убивал и сам знаеш това.

— Ти пък откъде знаеш? — рече баща ми. — Сигурен ли си?

— Не съм съвсем сигурен, татко, но за какъв дявол ти е да убиваш някого?

— Това не е твоя работа! — вика баща ми. — Нямам време да обяснявам кое защо и как. Гълтай си бързо последното кюфте и ставай! Главата ще ти счупя!

После се обърна към Елла:

— Здравей, Елла — каза той любезно. — Поръчай ми една говежда пържола. Може и малко по-сурова.

— Да, мистър Пембъртън — рече Елла. — Наистина ли ще се биете с Тригър?

— А отде-накъде ще плещи за мен разни лъжи?

— Това, татко, не е никаква лъжа — обадох се аз. — Кого изобщо си убивал? Кажй поне едно име!

— Едно ли, дявол да го вземе! — рече баща ми. — Мога на пръсти да ти изброя четиринайсет души.

— Нямах четиринайсет пръста — казах аз. — И десет нямах. Осем са. Двата пръста на лявата си ръка изгуби в дъскорезницата на Пери.

— Тия пръсти съм ги загубил във войната — рече баща ми. — За отечеството.

— Татко — викам аз, — та ти никога не си бил в Европа, сам знаеш. Всичко е само голо въображение.

— Ще ти дам аз на тебе едно голо въображение! Мисиз Шеридън твърди, че не съм никакъв герой.

— Не си, татко — казах аз.

— Така, значи, ставай тогава! — рече баща ми. — Щом смяташ, че е така, ще ти счупя главата!

— Знаеш, че мога да те напердаша. Не ме карай пак.

— Пак? Че кога пък си ме пердашил?

— Как кога, мистър Пембъртън? Нали вчера Тригър ви надви точно тук, пред „Уили“.

— Поръчай ми и един пържен лук — рече баща ми. — Иначе как си, Елла? Да не ти е надрънкал синът ми нещо обидно, а? Знаеш, такива не ми минават. Ще му счупя главата!

— Но защо, мистър Пембъртън? Тригър беше любезен, както винаги. Той е момчето с най-добри маниери и външност в Кингсбърг.

— Няма да търпя някой да дрънка обидни думи по адрес на едно невинно момиче като тебе, Елла — рече баща ми. — И ако синът ми Тригър те покани на разходка извън града, ти само ми кажи и аз ще му счупя главата.

— Че защо пък, много ще ми бъде приятно да изляза с Тригър извън града — рече Елла.

— Да не си посмяла! — вика баща ми. — Няма да минат и две минути и Тригър ще те гътне във високата трева.

— Едва ли — каза Елла.

— Като нищо — потвърди баща ми. — Нали, синко?

— Не знам — отвърнах аз.

Изгледах Елла и реших, че за пръв път през живота си баща ми май е прав. За пръв път той не служеше на дивото си въображение.

Изглежда баща ми позабрави, че иска да се бием заради мисиз Шеридън и от това се почувствах чудесно. Не ми се искаше да разстройвам най-хубавите години от живота на баща си чрез побоища, които той смяташе за състезания по борба.

— Елла — каза баща ми, — каквото и да правиш, не давай на Тригър да ти завърти главата с хубави приказки и добри маниери.

— В този град съм от завчера — рече Елла, — но не срещнах ни един тъй да ми харесва както Тригър. — И преобърна пържолата. —

Как ви се струва, мистър Пембъртън? — попита тя.

Той седна на стола до мен.

— Тригър, би ли ме почакал навън, додето си изям вечерята? Хич не мога да се бия на гладен стомах.

— Имам да ходя до Колизеума, татко — казах аз.

— Пет минути можеш да почакаш — рече баща ми.

— Уговорихме се с Хари Уилк да поиграем билиард. Имаш ли нещо предвид?

— Ще ми се да минеш покрай мисиз Шеридън — рече баща ми — и да й кажеш, че съм убил седемнайсет германци през войната. Тя си седи на верандата. Не мога да понасям такова чудесно време без възторга и обожанието на една хубава жена.

— За бога, татко — казах аз. — Мисиз Шеридън няма да ми повярва.

— А, ще ти повярва — рече баща ми. — Каквито и смахнати неща да й кажеш, ще ти повярва. Значи седемнайсет. Да не забравиш!

— Но ти в действителност никога не си го вършил.

— Каква е разликата?

Елла сложи пържолата в чиния и постави чинията на тезгяха между лъжицата, вилицата и ножа. Татко си отрязва един голям къс. Беше кървавочервен. Лапна го и се усмихна на Елла.

— Ти си едно добро и невинно момиче, Елла — каза той. — След някой и друг ден ще ти се доще да се омъжиш, пък си тръгнала с Тригър.

— Но на мен точно това ми харесва, мистър Пембъртън.

— Добре тогава — рече баща ми. — Щом тъй си го измислила, вземи че си разбий живота. — После се обърна към мен. — Ще ми направиш ли тази дребна услуга, Триг?

За бога, гордеех се с баща си. Толкова голям и смахнат!

— Разбира се, татко — казах. — Ще кажа на мисиз Шеридън, че си избил цял взвод картечари.

— Иди право при нея — рече баща ми. — Ще я завариш на верандата, люлее се в стола. Кажи й, че щом си свърша вечерята, пристигам.

— Добре, татко.

— Довиждане, Тригър — каза Елла.

— Довиждане, Елла — отвърнах аз.

Излязох на тротоара, качих се на моя Харли Дейвидсън и след шест пресечки стигнах до мисиз Шеридън, чиято къща — със стаи, давани под наем — се намираше на Елм авеню.

Мисиз Шеридън си седеше на верандата точно както ми бе казал баща ми, смучеше със сламка от бутилката газирани ягоди сок, но с нея беше и Ралф Ейтън.

Облегнах мотоциклета на бордюра и се приближих до верандата. Мисиз Шеридън изглеждаше в добро настроение, но Ралф Ейтън имаше кисел вид, особено като ме видя. При това аз никога не съм харесвал дъщеря му Ефи. Той така си мислеше. Искаше да ме ожени за нея, пък аз твърдях, че въпросният човек е Гейб Фишър. Уверяваше ме, че не му се виждало да е Гейб Фишър, а аз казвах, че не ми се вижда да съм аз. Беше се ядосал и заканил, че ще отнесе случая до Върховния съд, но нищо не направи.

— Добър вечер, мисиз Шеридън — рекох аз.

— Добър вечер, Тригър — каза мисиз Шеридън, — ела, поседни. С Ралф искаме нещо да ти кажем.

— Добър вечер, мистър Ейтън — обърнах се аз към него, а той ме запита:

— Какво търсиш тук по това вечерно време, синко?

Качих се на верандата, седнах на парапета и зазяпах ту мисиз Шеридън, ту мистър Ейтън.

— Ето ме, мисиз Шеридън — рекох аз. — Какво искате да ми кажете?

— Ами-и, нещо за синчето ти Омир, дето го имаш от Ефи, малката дъщеря на Ралф.

— Омир не ми е син — казах аз.

— Не си прав, Тригър — обади се Ралф Ейтън, — ама хич не си прав, като казваш това. Омир просто ти е одрал кожата — и твоята, и на баща ти, и на дядо ти. Омир е истински Пембъртън.

— Мистър Ейтън — рекох аз. — Боя се, че ви е много развинтена фантазията.

— Не, не е, Тригър. Омир е твой син. Той вече говори и дори говори също като тебе.

— Тригър — обади се мисиз Шеридън, — струва ми се, че трябва да се позаинтересуваш малко повече от собствените си деца.

— Ама, мисиз Шеридън, как може да говорите такива неща! Какви деца? Че аз не съм женен.

— Женен или не, ти вече имаш четири-пет деца из околностите. Така ти е лесно да хвърчиш насам-натам с тоя мотоциклет. Не знам дали имаш представа колко ти помага тая машина да достигнеш невинните момичета и после светкавично да офейкаш.

— Моят мотоциклет ми служи да разносям вестниците от Сан Франциско на фермерите, които живеят наоколо. Затова ми е той на мен.

— Не казвам, че не ти служи предимно да разносяш вестниците, Тригър — рече мисиз Шеридън, — но ти разносяш вестници само сутрин, и то за около един час. Имаш най-хубавите деца в областта и мисля, че никак не е любезно да не им обръщаш никакво внимание.

— Тригър — рече мистър Ейтън, — защо не се ожениш за дъщеря ми Ефи? Ще се установиш на едно място, име ще си създадеш.

— Какво име, например, мистър Ейтън? — попитах аз.

— Забележително име. Спри се на едно място и стани човек!

— Да, наистина, Тригър — обади се мисиз Шеридън. — Мисля, че с малко усилия от твоя страна можеш да станеш едва ли не личност.

Разбрах, че е време да почна обработката на мисиз Шеридън, но не можех да го сторя пред човек като мистър Ейтън, човек, когото баща ми никога не е харесвал, затуй реших да го махна час по-скоро от пътя си.

— Мистър Ейтън — почнах аз, — додето не съм забравил, дойдох да ви предам, че мистър Чарли Хейгън иска да ви види по частна работа. Ще ви чака пред Колизеума. Каза да побързате.

Мистър Ейтън подскочи три фута от стола.

— Искаш да кажеш Чарли Хейгън, банкерът? А, синко? — попита той — Имаш предвид най-богатия човек в Кингз Каунти?

— Да, сър. Мистър Хейгън твърдеше, че имал да ви говори за нещо важно.

— Кой би предположил? — удиви се мистър Ейтън. — Ще ме извините ли, мисиз Шеридън?

— Разбира се — отвърна мисиз Шеридън. Мистър Ейтън препусна по стъпалата на верандата, изтича през двора и хукна по Елм авеню.

— Мисиз Шеридън — почнах аз, — може и да не повярвате, но през войната баща ми е извадил от строя цял полк германци-картечари. Издебнал ги, докато спели.

Мисиз Шеридън остави бутилката газирана вода, изпъчи пищна гръд и се заклати от изненада.

— Тригър, за какво, по дяволите, ми разправяш?

— За баща си — отвърнах. — Джим Пембъртън. Самотния Вълк от Кингз Каунти, Ужаса за крадци и джебчии, Покровителя на деца и невинни девойки, ето за кого.

— И какво казваш е направил през войната смахнатият твой баща? — попита мисиз Шеридън.

— Казах, че е избил седемнайсет германци-картечари сам, без ничия помощ — ето какво.

— Не вярвам — отсече мисиз Шеридън.

— Всичко, което мога да ви кажа, е, че не сте права, мисиз Шеридън. Това е самата истина. Баща ми имаше и документи за доказателство, само че ги е загубил. Имаше и седем медала, но се наложи да ги продаде. Баща ми е герой, мисиз Шеридън.

— Тригър — рече мисиз Шеридън, — кой те е пратил тук с тази завързана история? Вчера ми разправяше, че баща ти никога не е бил в армията.

— Просто съм бил зле осведомен, мисиз Шеридън — казах аз. — Бил съм абсолютно погрешно осведомен.

— Е, и как е извършил баща ти този подвиг? — попита мисиз Шеридън. — Как изобщо е можал да свърши такова нещо?

— Издебнал ги е — казах аз. — Убил единайсет, докато спели, удрял ги по главите с приклада на пушката си. После другите шест се събудили и му създали малко грижи, но той докопал една от собствените им картечници и ги покосил до крак. За това получил седем медала, а два дни по-късно войната свършила.

Мисиз Шеридън се люлееше красиво в стола си.

— Ей, какви работи стават по света! — рече тя. — Тригър, ето ти петнайсет цента, слез моля ти се до Майер и ми купи пакет Честърфийлд. Тази история плаче за силни цигари.

Изтичах през няколко къщи до Майер и купих пакет цигари за мисиз Шеридън. Като се върнах, баща ми седеше на верандата и

разправяше на мисиз Шеридън как е станало всичко. Говореше с много мил и предан глас.

— Хей, Тригър — обърна се мисиз Шеридън, — подай ми цигарите.

Докато тя отваряше пакета, погледнах баща си да разбере как се справя. Тя извади цигара и запали. Баща ми се усмихна и направи недвусмислен жест с дясната си ръка, от който разбрах, че всичко върви много добре и той ми е благодарен. Отвърнах му със същия жест, а мисиз Шеридън поемаше дълбоко дима и изглеждаше развълнувана и мила. Ясно, бях си свършил работата.

— Лека нощ, мисиз Шеридън — казах аз. — Беше ми страшно приятно във вашата компания.

— Моля ти се, Тригър, това преди всичко беше удоволствие за мен — каза мисиз Шеридън.

— Лека нощ, татко.

— Лека нощ, Тригър — отвърна баща ми. Тръгнах към тротоара и яхнах мотоциклета. Преди да запаля мотора, чух баща ми да приказва с дълбок, топъл и нежен глас и разбрах, че поне за остатъка от вечерта всичко ще бъде наред.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.